

men jeg tænkte ikke, at Aalegaardsretten gif saa vidt, at den kunde tillade Godsejeren at vise enhver Fisker bort med sine Aaleruser. Jo, sagde de, han har Højesteretsdom derfor. Ja, naar det er saa, er der jo ingen Ting at sige dertil, en Højesteretsdom er jo noget helligt og ufrænkligt. Jeg skal heller ikke kritiskere denne Dom. Jeg kender den for øvrigt ikke, det er kun sagt mig, at den findes, saa jeg ved ikke, om den er faldet efter den ny Fiskerilov af 1888 eller tidligere (S. Hage: Tidligere). Den er falden tidligere, bliver der sagt mig, men i hvert Tilfælde vil jeg tillade mig at sige, at havde der siddet Fiskere i den Højesteret, eller andre Folk, som havde Forstand paa hvad Fiskeri var, saa kunde det dog gerne være, at denne Højesteretsdom var bleven anderledes. Det har naturligvis aldrig fra gammel Tid været Meningen med Lovgivningen, at den Ret, som Godsejere og andre Godsejere ved Stranden have til at sætte Nisgærder ud for deres Lod til at fange Aal i, skulde kunne gaa saa vidt, at de kunne forbyde enhver Fisker at fiske med Ruser uden for deres Grund (S. Hage: Det kunde de heller ikke). Det er bevistligt, at det er saaledes i Praksis; hvorvidt de kunne det eller ej efter teoretiske Bestemmelser, derom kan jeg ikke have nogen Mening; men som praktisk erfaren Mand ved jeg — og jeg har hørt det samme udtalt af det ærede Medlem for Svø Amts 3dje Valgkreds — at Loven virkelig praktiseres saadan, at en Godsejer, en Godsejer, viser enhver Fisker bort med sine Ruser. Jeg skal ikke nærmere udtale mig om min Stilling til dette Lovforslag paa dette Tidspunkt, paa dette Stadium af dets Gang gennem Rigsdagen, men jeg vil kun bemærke, at jeg vil have særdeles vanskeligt ved at kunne stemme for dette Lovforslag, hvis ikke dets § 6 ændres, og vel at mærke ændres i den Retning, at der gives Fiskerne adskillig mere Frihed til at fiske med Aaleruser langs Kysten, end dette Lovforslag tillader dem. Jeg vilde allerhelst fuldstændig have ophævet Aalegaardsretten, finder, som jeg før sagde, at det vilde være i god Forstaelse med Tidens Tanker, at dette Monopol forsvandt; men jeg kan jo nok se, at det ikke vil være muligt at faa dette gennemført. Naar man saa endda, hvis man endelig bliver ved Bestemmelsen om Aalegaardsretten, kunde faa en saadan Forandring, at man strøg Bestemmelsen om de saakaldte „Aalestader med tilhørende Ruser“ som en Særforret for Godsejerne, vilde dette dog maaske kunne bidrage til, at Godsejerne ikke vilde faa en saa uindskrænket Ret over Fiske-

riet, som de nu have. Jeg synes, at vi skulle holde dette fast, at vi skulle arbejde paa, at Vandet kunde blive for Fiskerne og Vandet for Landbrugerne. Hvad have i Grunden Landbrugerne at bestille paa Havet mere end enhver anden? Hvorfor skulle de have Fortrinsret til Fiskeri fremfor enhver anden? Der er i hvert Fald ikke megen Mening i vedblivende at begunstige Landbruget paa Fiskernes Betøftning. Den højtærede Minister udtalte i Gaar — hvad jeg allerede har antydte — at Hensynet til, hvad der tjener Samfundet bedst i det hele, skulde først og fremmest være bestemmende for Landets Lovgivning, ogsaa for Fiskerilovgivningen. Deri skal jeg give den højtærede Minister fuldstændig Ret. Men saa siger jeg: Ja, skal det være saa, at vi skulle laa denne Grundsaetning fast, saa komme vi til først og fremmest at affasse Godsejernes Monopol paa Aalegaardsretten, for det er dog virkelig noget, enhver kan forstaa, at Samfundets Vel ikke tilfredsstilles derved, at det lægges i Enkeltmands og navnlig i Landbrugets Hænder at være Aalefiskere — det tjener sandelig ikke Landbrugets Vel i nogen Maade (En Stemme: Fiskeriets) — og heller ikke Fiskeriets Vel. Nej, det er i det almene Vel, at Fiskene blive indfangede, hvad enten denne Fangst sker af den ene eller den anden. Fiskten er, som det allerede er bemærket i Dag her i Tinget, et Trædbyr, som drager langs Kysten; til visse Tider kommer den, og saa gaar den ud i det aabne Hav. Fiskten er der i Dag, den er der maaske ikke i Morgen, den er der i Aar, men den er der maaske ikke ad Aare. Vi have mange Eksempler paa, at Fiskten kommer til visse Tider og til andre Tider, andre Aar, er den borte. Derfor mener jeg, at det vil være ret og rigtigst at have alle tvungende Bestemmelser og lade Fiskeriet være saa frit, som muligt, kun undtaget Bestemmelser, der have Hensyn til Fredningen af Fiskene, og saa naturligvis, som den højtærede Minister sagde, de Bestemmelser, der tjene det almene til bedste.

H. L. Jørgensen: Da flere ærede Talere, navnlig to af dem, have haft de Punktter fremme, som jeg særlig vilde fremdrage, kan jeg udtale mig ganske kort, idet jeg blot giver min Tilslutning til to foregaaende æredes Taleres Udtalelser angaaende Fastsaetnelsen af bestemte Grænser ved Aalefiskeriet. Jeg nærede ligesom de ærede Medlemmer Ønsket om, at der i det foreliggende Lovforslags § 6, der omhandler disse Forhold, havde været indeholdt bestemte Regler i saa Henseende, men efter at have hørt den